

collectiva, n'han esdevingut totes les dificultats. Només sentim la collectivitat per si ens podem aixecar, prenent-la com a pedestal.

La joventut, en aquest cas, no es comporta com cal. Joventut que desconeixes el roser de la vida, es comprèn que no t'apassioni allò que t'ha de beneficiar un dia o altre; has de pensar que de la mateixa manera que s'allunyà la teva infantesa, se t'acosta la teva senectut; recorda totes aquelles coses que tu esfullares i desitjaries de fruir; no oblidis que el pensament és un somni i que la vida no és res menys que un pensament; pensa que la joventut és tan curta com la primavera i la vellesa tan llarga com l'hivern, i per fi recorda el poeta quan digué:

*Sota el roser de la vida
hi té la vellesa el seu cau,
per no veure-la a la vora,
mira sempre més enllà.*

Què és trist l'ésser vell, quan les fines i fresques mans de la joventut no ajuden amorosament a tancar els parpres!

* * *

Les formes científiques de solució de l'Assegurança de Vellesa, giren a l'entorn de tres sistemes: alemany, belga i anglès, i encara aquests els tenen solament instituïts pels assalariats però no per les professions liberals. No s'ha de perdre de vista que la nostra Assegurança ha de constituir un grup especial, i, per tant, ha de tenir particulars característiques, i en conseqüència ha de fugir de la norma general. Seguidament els exposo per tal que siguin coneguts i se n'aprofiti tot allò que se'n cregui aprofitable.

Sistema alemany.—L'Assegurança de Vellesa és obligatori per a tot assalariat, i per a tenir dret als seus beneficis, és necessari l'haver efectuat un mínim de pagaments (1.200 setmanes a Alemanya). La intervenció del patró i de l'Estat, redueixen la cotització obligatòria de l'obrer a una petita quantitat amb relació al seu jornal, la qual és retinguda pel patró en fer el pagament.

Segons els economistes, aquest sistema adoleix de greus defectes, com són: la necessitat d'una organització burocràtica; una comptabilitat onerosa i complicada i de passar en mans de l'Estat

una massa grandiosa de moneda que sempre té de despertar-li la temptació de donar-li un destí funest, i la pitjor calamitat seva, és l'estalvi en renda vitalícia amb pèrdua del capital.

Aquesta assegurança alemanya cobreix el risc de catorze milions d'assalariats, tenint un milió de pensionistes, recollint anyalment com a producte dels pagaments de l'obrer, patró i Estat, tres cents milions de francs.

Sistema belga.—En aquest sistema l'assegurança queda a discreció de cadascú, és l'anomenat de llibertat subsidiada. L'Estat diu a l'interessat: ajuda't i jo t'ajudaré. L'Estat solament subvenciona a aquells qui estan adherits a una societat de socorsos mutus, puix l'Estat només té creats òrgans de fiscalització, però no té Caixes. L'assalariat o individu inscrit, rep anyalment de l'Estat amb abonament al seu compte una quantitat igual a la que ell paga en concepte de subvenció.

Té l'inconvenient de no prestar ajut a tots els imprevisors i per consegüent més dignes de compassió, essent aquests els que ateng l'assistència pública, el cost dels quals és de divuit milions de francs anyals.

Sistema anglès.—En aquest sistema l'Estat no demana res, ni als obrers ni als patrons, concedint des de l'any 1909, una pensió a tots els ciutadans que arribats a la vellesa es trobin sense recursos inferiors a determinada quantitat. La xifra de la pensió està calculada de manera que assegura una renda mínima i si compta amb recursos propis una renda màxima, arribant a la qual deixa de tenir lloc a la pensió.

La pensió està subordinada solament a la moralitat de l'individu, i de la qual es troben exclosos els vagabunds i captaires de professió.

Aquesta llei anglesa adopta un sistema ja existent en Nova Zelàndia des de fa alguns anys, però és sumament crític per la Hisenda pública. L'any el qual s'implantà la llei es pensionaren a 370 mil persones que li costaren a l'Estat dos cents milions de francs.

Com s'ha vist, cap dels tres sistemes és aplicable a les professions liberals; s'ha de cercar-ne un de nou, i aquest, potser seria millor el sistema del requeriment (mutual) al de capitalització. Si es poguessin comptar amb pensions auxiliars, com per exemple allò que s'exposà en el nombre del BUTLLETÍ corresponent al mes de gener últim, i